

ת"פ 37658/07/12 - מדינת ישראל נגד אברהים חמידי, חוסין סארה

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 37658-07-12 מדינת ישראל נ' חמידי ואח'
בפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. אברהים חמידי
2. חוסין סארה

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ברנסון

ב"כ הנאשם 2: עו"ד סולימאן עמאר

גזר דין בעניינו של הנאשם 2

האישומים ועובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על סמך הודייתו, לאחר תיקון כתב האישום במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סיוע לסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה - עבירה לפי סעיף 332(2) + 31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), סיוע להפקרה - עבירה לפי סעיפים 64 א(א) + 64 א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 + סעיף 31 לחוק העונשין, סיוע למעשה פזיזות - עבירה לפי סעיף 338 א(1) + 31 לחוק העונשין, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 + 29 לחוק העונשין והחזקת נכס החשוד כגנוב - עבירה לפי סעיף 413 + 29 לחוק.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 29.9.09 בשעה 8:15 או בסמוך לכך, נהג אברהים חמידי, (להלן: "חמידי") ברכב מסוג G.M.C. בכביש בינעירוני דו - מסלולי, בעל שני נתיבים לכל כיוון, מכיוון כללי עכו, כשלידו ישב חמו, הנאשם מס' 2 (להלן: "הנאשם"). באותה עת החזיקו הנאשם וחמידי ברכב, בצוותא חדא, עשרות שקיות המכילות פרי אנונה, החשודים כגנובים ממטעי פרי שבישובי הגליל המערבי.

בהגיעם לקרבת חורשת סמדר הצמודה לכרמיאל, כשחמידי נוהג ברכב בנתיב השמאלי, הבחינו בהם שני שוטרים שנסעו במקביל אליהם בניידת משטרה עם אור מהבהב, והורו להם לעצור בצד.

הנאשם וחמידי שהבחינו בשוטרים המורים להם לעצור, נמלטו מפניהם ברכב תוך התעלמות מחוקי התנועה ובנהיגה פוחזת ופזיזה. חמידי האיץ את מהירות נסיעת הרכב, תוך כדי עקיפת רכבים שנסעו בכיוון נסיעתם, משמאל ומימין, ואילץ אותם לסטות לשוליים כדי להימנע מפגיעתם בו.

בשלב זה, משהגיעו השניים לצומת כרמיאל מזרח, פנו ימינה ובצומת הראשונה ביצעו פניית פרסה בניגוד לחוק, חזרו לכביש והמשיכו בהימלטותם מפני השוטרים שרדפו אחריהם, על אף שבמהלך הנסיעה הפעילו השוטרים את הסירנה ואת מערכת הכריזה והורו להם לעצור. זאת, תוך פגיעה בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה וכלי התחבורה וסיכון השימוש בהם.

בהמשך לאמור לעיל, משהפך קטע הכביש בכיוון נסיעת הנאשם וחמידי לנתיב אחד בכל מסלול, כאשר מעקה בטיחות מפריד ביניהם, המשיכו הנ"ל בהימלטות מפני השוטרים, חרף הסיכון שיצרו בנתיב התחבורה, על ידי כך שעקפו רכבים שנסעו בכביש במהירות בלתי סבירה, תוך נסיעה על השוליים הימניים של הכביש ותוך פגיעה בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה וכלי התחבורה וסיכון השימוש בהם.

בהמשך מנוסתם תוך סיכון המשתמשים בנתיב התחבורה, ומשהגיעו הנאשם וחמידי בנסיעה לק"מ ה-26 של הכביש, עקף חמידי, מימין על השוליים, משאית שהייתה אחרונה בשיירה של רכבים, ופגע עם חזית הרכב בולרי רומנוב ז"ל יליד 1942 (להלן: "המנוח"), שצעד על השוליים והועף אל שטח העפר הסמוך לכביש (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נגרם מותו של המנוח.

הנאשם אשר ידע כי הרכב פגע במנוח, לא עצר את הרכב וברח מהמקום יחד עם חמידי מבלי לעצור במקום התאונה או קרוב ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאותיה, ושניהם לא הגישו למנוח עזרה שהיה ביכולתם להגיש בנסיבות המקרה, לרבות הסעתו לטיפול רפואי.

בהמשך מנוסתם כמתואר לעיל, כשהניידת בעקבותיהם, ולאחר נסיעה של כ-200 מטרים, נעצר הרכב בעקבות תקלה שאירעה בו. בשלב זה, נטשו הנאשם וחמידי את הרכב מבלי לאבטח אותו, להרים את בלם היד או לכבות את המנוע וברחו מהמקום בריצה. כתוצאה מכך הרכב התדרדר אחורנית, ותוך כדי סטייה לימין פגע עם חלקו האחורי בעמוד תאורה ובתמרור המוצבים על המדרכה. לאחר מכן הידרדר הרכב לצידו השני של הכביש, עלה על המדרכה ונעצר. השוטרים אשר הבחינו ברכב, ירדו מהניידת ועצרו את התנועה עד שהרכב נעצר.

עד כאן עובדות כתב האישום.

3. ביום 4.11.2013, בעקבות הסדר טיעון שהושג בין הצדדים, הודו שני הנאשמים בביצוע העבירות שיוחסו להם בכתבי האישום המתוקנים והורשעו על סמך הודייתם. הואיל ולגבי הנאשם מס' 1 כלל ההסדר הפנייתו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בטרם שמיעת הטיעונים לעונש בעניינו, הוריתי על פיצול הדיון באופן שהמשך הדיון יתקיים בנפרד לגבי כל אחד משני הנאשמים.

4. המאשימה זימנה לעדות את אלכס רומנוב, אחיינו של המנוח. בפתח דבריו ציין הנ"ל כי למנוח לא היו ילדים ולכן העד היה כמו בנו ובין השניים התקיים קשר קרוב וחזק. המנוח גם לא היה נשוי והתגורר יחד עם אחיו, אביו של העד, ומכאן שהאירוע נחוה כטראומטי מאוד. מר רומנוב סיפר כי התגורר באותה תקופה בירושלים אולם בעקבות ההתדרדרות במצבו הנפשי של אביו לאחר מות המנוח, הוא נאלץ להעתיק את מקום מגוריו ולחזור לצפון כדי לתמוך בו. לדבריו, יש להעביר מסר ברור ומרתיע לגבי המקרים של הפקרה לאחר תאונה כיוון שמקרים אלה הולכים ומתרבים ומשום שמאחורי כל קורבן יש משפחה וחברים הנפגעים אף הם מאירוע מעין זה.

5. ב"כ המאשימה הציגה את גליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם מהם עולה כי לחובתו 41 הרשעות בעבירות רכוש, איומים, תקיפה סתם, שבל"ר, היזק לרכוש, הפרעה לשוטר ועוד. בגין ביצוע חלקן, ריצה הנאשם אף תקופת מאסר בת שנה.

בנוסף, על אף שהנאשם אינו מורשה לנהיגה, לחובתו ארבע הרשעות תעבורה קודמות הכוללות עקיפה תוך חציית קו הפרדה, אי ציות לתמרור עצור ועקיפה כשהדרך לא פנויה.

טיעוני הצדדים לעונש

6. בהתייחס לעבירות נשוא הדיון, טענה המאשימה כי לא מדובר באירוע נקודתי וקצר אלא במסכת אירועים חמורה מאין כמוה שתחילתה באי ציות לשוטרים והמשכה בנסיעה ממושכת תוך סיכון מוחשי למשתמשים בדרך, אגב הפגנת נחישות להימלט בכל מחיר אף במחיר פגיעה קשה באדם ונטישתו בצד הדרך ללא כל סיוע. מעשים אלה מעידים, לשיטתה של המאשימה, על מסוכנות רבה, העדר גבולות, זלזול בוטה בחוק ואדישות לחיי אדם על הכביש.

הגם שחלקו של הנאשם הוא בהיותו מסייע לחמידי, הן בסיכון שיצרו לחיי אדם, הן במעשי הפזיזות והן בעבירת ההפקרה, אין להקל בכך ראש בהינתן כי הייתה לו, לאורך כל הדרך, האפשרות לעצור את המסכת המתוארת. זאת בשים לב לעובדה כי הנאשם הוא חמו של חמידי והוא המבוגר מבין השניים. דווקא ממנו מצופה היה כי יגלה בגרות, איפוק ושיקול דעת. תחת זאת, בפועל, חיזק הנאשם את ידו של חמידי, דבר המעיד על אופיו הבעייתי ועל פגם מוסרי מובהק באשיותו. המאשימה הוסיפה כי ניתן למצוא ביטוי נוסף לחומרת התנהלותו של הנאשם אף במעשיו לאחר התאונה, כאשר חרף מודעתו לפגיעה במנוח נמלט יחד עם חמידי מהמקום. מדובר בהתנהגות שאין הדעת סובלת, שנעשתה במודעות ללא כל התחשבות או אמפתיה לקרבן.

7. המאשימה ציינה כי יש אמנם ליתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהן גילו וחרטתו. יחד עם זאת,

על בית המשפט לשקול במסגרת השיקולים האישיים גם את עברו הפלילי המכביד, שאינו מותר מקום לספק כי הלה בחר באורח חיים פלילי ועברייני, בו דבק באופן עקבי מצעירותו מבלי שדבר מרתיעו, אף לא שהות בין כותלי הכלא. לטענת המאשימה אין להקל עם הנאשם אשר זכה בעבר להקלות רבות מצד בית המשפט שנתן לו, פעם אחר פעם, הזדמנות לשוב לאורח חיים נורמטיבי ולהשתקם, אולם הנאשם לא הפנים את הלקח ובחר במסלול ההרסני. בנסיבות, יש למצות עמו את הדין ולהטיל עליו תקופת מאסר משמעותית.

המאשימה סבורה כי מתחם הענישה ההולם בגין עבירת הסיוע להפקרה הינו בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל. בגין עבירות הסיוע לסיכון חיי אדם, סיוע לנהיגה בפזיזות ועבירת ההפרעה לשוטר, המתחם הראוי הכולל, אף הוא נע בין שנתיים ל-4 שנות מאסר בפועל. לגישת המאשימה יש להטיל על הנאשם ענישה המצויה ברף העליון של כל אחד מן המתחמים ובאופן מצטבר ובנוסף מאסר מותנה, פסילה מהוצאת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת, פסילה על תנאי וקנס כספי.

8. בפתח דבריו ציין ב"כ הנאשם קיומה של אמפטיה עמוקה למשפחת המנוח. כל אבדן הוא בגדר אסון למשפחת הקורבן. יחד עם זאת, חשוב להיצמד לעובדות כתב האישום ולעבירות בהן הורשע הנאשם וליתן את הדעת לכך שחלקו של הנאשם מועט יחסית למעורב האחר, לו מיוחסת עבירת ההריגה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. הוא זה שנהג ברכב ושלט למעשה באופן מוחלט ובלעדי על הרכב, בעוד חלקו של הנאשם מתמצה בכך שישב לצדו.

בנוסף הפנה הסנגור לתיקון המשמעותי שנערך בכתב האישום, ממנו נמחקו עבירות חמורות ביותר של הריגה וסיכון חיי אדם ועבירות תעבורה נוספות. אמנם, הנאשם הורשע בסיוע להפקרה, אך לגישתו של הסנגור אין מדובר בהפקרה במובנה הקלאסי, משום שניידת המשטרה שנסעה אחר הנאשם והבחינה בתאונה בחרה להמשיך במרדף תחת הגשת סיוע לקרבן. בהקשר לכך טען ב"כ הנאשם כי לא היתה כל הצדקה לנהל מרדף אחר הרכב הנמלט, משום שנדרש חשד ראשוני לביצוע עבירה פלילית על מנת לפתוח במרדף. במקרה זה לא היה כל חשד ראשוני למעט זיהויו של הנאשם על ידי שוטרי משטרת כרמיאל שהיו בניידת. מעבר לכך, אף אם הבחינו השוטרים בשקיות הפרי הגנוב, הרי שעבירה זו אינה מצדיקה, על פי נוהלי המשטרה עצמה פתיחה במרדף. בנסיבות, יכלו השוטרים שזיהו את הנאשם להגיע אליו מאוחר יותר. אלא שהם בחרו באפשרות שהובילה בסופו של דבר לקיפוח חיי אדם.

9. ב"כ הנאשם הפנה לשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום וכן לעובדה שמאז ביצוע העבירות נשוא הדיון, לפני כשלוש שנים, לא הסתבך שולחו במעשים פלילים נוספים כלשהם. זאת ועוד, מדובר באדם מבוגר כבן 53 הנמנה על משפחה קשת יום שחיה בצריף בפאתי הכפר ראמה. מרבית העבירות בהן הורשע הנאשם בעבר הן עבירות רכוש שנעשו על רקע מצבו הכלכלי הקשה ומטעם זה התחשבו בו בתי המשפט ונמנעו מלהורות על מאסרו.

בגדר הנסיבות לקולא, בקש הסנגור להפנות להודייתו של מרשו ולניסיונו להשתקם. לדבריו, יש למקם את

הענישה שתוטל על שולחו, לגבי כלל העבירות בהן הורשע, במתחם הנע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות ל- 18 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות המקרה, סבור ב"כ הנאשם כי ראוי לשקול אפשרות לריצוי העונש בעבודות שירות ובקש להפנות הנאשם לממונה לצורך בדיקת אפשרות זו.

10. הנאשם בדברו האחרון בפני בית המשפט הביע צער על מעשיו תוך שציין כי כל אדם חייב יקרים. יחד עם זאת הדגיש כי לא הוא זה שנהג ברכב. הוא אכן גנב, ועל כך הוא מצטער.

דין והכרעה

11. העיקרון המנחה בקביעת הענישה, בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין הינו עיקרון ההלימה. לפי עיקרון זה, בקביעת העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות ומחייבות על כן התייחסות מחמירה כחלק מן המאבק למיגורן. מבין שלל העבירות בהן הורשע, החמורות ביותר בעיניי הן עבירת הסיוע להפקרה והסיוע לסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

13. באשר לסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה נאמר כבר כי " אין הבדל מהותי בין אדם הזורק אבנים על מכונית הנוסעת בכביש, לבין אדם הנוסע בפראות תוך שהוא מסכן באופן מיידי וממשי את יתר המשתמשים בדרך. אלה ואלה מסכנים את חיי האנשים בנתיבי התעבורה" (ע"פ 217/04 **אלקורעאן נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 29.6.05)). כאשר אותו סיכון נעשה בדרך של הימלטות מן המשטרה, תוך נהיגה פרועה ומסוכנת, מחייב הדבר אף החמרה יתרה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 9750/09 **ליפייקו נ' מדינת ישראל** (6.10.2010):

"בית משפט זה נדרש לא אחת, ולמרבה הצער לעתים תכופות מדי, לעבירה הנמצאת בליבו של תיק זה ולתופעת המרדפים אשר קנתה לה אחיזה במחוזותינו. תופעה חמורה זו, קוראת תיגר על שלטון החוק ושמה לאל את בטחונם וחייהם של המשתמשים בדרך. האיסור הפלילי על סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה הינו אחד האמצעים להתמודדות עם תופעה חמורה זו, ורף הענישה החולש על העבירה משלים את המאמצים למיגורה. האינטרסים החשובים שבבסיסה של העבירה, שכיחותה של תופעת המרדפים, והקטל המתמשך בכבישי ארצנו חיזקו את משקלו של האינטרס הציבורי בדבר הרתעת העברייני והציבור כולו והובילו לקביעתו של רף ענישה מחמיר. הענישה המקובלת עומדת כיום על מספר שנות מאסר ומספר שנות פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון רכב".

ראו עוד: ע"פ 4844/09 **מסאד נ' מדינת ישראל** (31.5.2010); ע"פ 5422/08 **סכראן**

נ' מדינת ישראל (27.5.2009); ע"פ 9733/04 **דאוד נ' מדינת ישראל** (8.9.2005); ע"פ 342/05 **אל רביע נ' מדינת ישראל** (27.6.2005); ע"פ 39/06 **שחאדה נ' מדינת ישראל** (20.11.2006); ע"פ 2410/04 **מדינת ישראל נ' אבו אבולקיעאן** (11.11.2004) וע"פ 2100/06 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** (7.6.2006).

14. באשר לעבירת ההפקרה, נאמר כבר כי "הותרת אדם פגוע לאנחות היא בלתי מוסרית בכל קנה מידה אפשרי, שהשכל הישר והמצפון האנושי אינם יכולים להכיל. החובה להושיט עזרה לאדם שנפגע היא אושיית יסוד בחברה מתוקנת" (ע"פ 2706/13 **קרני נ' מדינת ישראל** (1.8.2013)). בית המשפט חזר והדגיש לאורך השנים כי בגין עבירת ההפקרה יש להטיל עונש הולם ומרתיע. בע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (12.1.2011) נקבע כי:

"תאונות 'פגע וברח' הפכו למכת מדינה בארצנו ומדובר באחת מהתופעות היותר כעורות, בלתי מוסריות וחמורות בחברה הישראלית. המחוקק היה ער לתופעה זו והבין את חומרתה לכן קבע עבירה פרטית של הפקרה לאחר פגיעה וקבע בצדה רף ענישה גבוה"

15. נכון הוא שבמקרה דידן לא הנאשם הוא שנהג ברכב. מטבע הדברים מידת השליטה שלו על האופן שבו נהג המעורב העיקרי מוגבלת. יחד עם זאת, יכול היה להשפיע על הנהג לנהוג בזהירות, לשעות לקריאות השוטרים ולכל הפחות להושיט סיוע לקורבן. מסקנה זו נכונה ביתר שאת לאור העובדה שהנאשם הנו חמו של המעורב העיקרי ובוגר ממנו בשנים רבות. על תפקידו של הנוסע ברכב אך לא נהג בכלי הפוגע, עמד בית המשפט ברע"פ 3626/01 **ויצמן נ' מדינת ישראל**, פד"י נו(3), 187 בציינו:

"תאונה בה נפגע אדם הוא המאורע המחולל חובה להושיט עזרה. הנהג ברכב מצווה במיצויות עשה של הושת עזרה, והפרתה של מיצווה זו - ככל שיש הפרה - באה מיד בסמוך לאחר התאונה. סיוע להפרת המיצווה - ככל שיש סיוע - מתגבש בה-בעת עם הפרתה של המיצווה. הנוסע שאינו נוהג ברכב נקלע אמנם למצב דברים שאינו בשליטתו; ואולם בדיעבד, קירבתו הייחודית לנוהג ברכב נותנת בידו יכולת וכוח שאין לאחרים שמחוץ לרכב. יכולתו של הנוסע להשפיע על הנהג ברכב מייחדת אותו לעצמו. מלים קצרות באוזני הנהג המאיץ ברכב לברוח ממקום התאונה: מלים קצרות של עצה, ולו בשאלה: אולי נעצור? אולי כדאי לעצור? אני מציע שנעצור; מחאה - ולו בקול דממה דקה - על הפקרת פצוע השרוע על הכביש, דבר של לא-כלום הוא, טירחה קלה-שבקלות; ואולם בטירחה זו של לא-כלום: "יכול היחיד למנוע פגיעה - לעתים פגיעה חמורה ביותר - ביחיד ובחברה, פגיעה ששיעורה עולה עשרות מונים על הטרחה שהוא מתבקש לטרוח בה" (פרשת הר-שפי, 749). אין המדובר בחובה-בכוח המוטלת על כל העולם כולו אלא בחובה המוטלת - אם בכלל מוטלת היא - על הנוסע ברכב או על מי שיש להם זיקה קרובה לרכב או לתאונה".

16. במקרה דידן, חייב היה הנאשם להפציר בנהג לחדול מנהיגתו המסוכנת ולעצור את רכבו על מנת

להושיט עזרה לקורבן. יכול היה, אילו רצה בכך, להזעיק את כוחות ההצלה והמשטרה על מנת לעמוד על מצבו של הקורבן. העובדה שלא עשה כן כמו גם העובדה שברח מפני השוטרים רגלית, לאחר שהרכב נעצר בעקבות התקלה שארעה בו, מלמדים על התנהלותו הבלתי מוסרית של הנאשם.

17. מנגד, בבואי לשקול את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה אין לי שלא ליתן את הדעת להתנהלותה של המשטרה במהלך האירוע, המעוררת סימני שאלה אחדים. ראשית, לא ברור למקרא כתב האישום מדוע בקשו השוטרים מהרכב לעצור בצד הדרך. בהנחה שהבחינו בשקי הפרי הגנוב וחשדו כי מדובר ברכוש גנוב, לא ברור מדוע בחרו לנהל מרדף מסוכן אחר הנאשם והמעורב האחר, תוך יצירת סיכון לחיי אדם. התמיהה העיקרית עולה נוכח בחירתם של השוטרים להמשיך במרדף גם לאחר שהרכב בו נסע הנאשם פגע במנוח, וזאת תחת לעצור את הניידת ולהושיט עזרה למנוח. לטעמי, יש בהתנהלות בעייתית זו כדי להקהות מעוקצה של התנהלות הנאשם.

18. לנוכח מכלול הנסיבות של ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, ובשים לב לענישה הנהוגה בפסיקה הרלבנטית, שאת חלקה הציגו בפניי ב"כ הצדדים, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי, בהסתמך על עקרון ההלימה נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל.

19. בבואי לבחון את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אני רואה להביא בחשבון לקולא את הודאתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו, בשלב מוקדם של הדיון מבלי שיהא צורך בשמיעת ראיות ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר. הודאה זו מגלמת בחובה גם נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו. בנוסף, מצאתי להתחשב בשיהוי בהגשת כתב האישום. על אף שהאירועים בהם מדובר התרחשו בחודש ספטמבר 2009 וחרף העובדה שהנאשמים נתפסו "על חם" בזירה, הוגש כתב האישום בחלוף קרוב לשלוש שנים, בחודש יולי 2012 מבלי שניתן כל הסבר לשיהוי זה.

מנגד, ראיתי להתחשב בעברו הפלילי המכביד של הנאשם המחזיק 41 הרשעות בעבירות רכוש, תקיפה סתם, היזק לרכוש, שבל"ר, הפרעה לשוטר, איומים ועוד. בגין ביצוע חלק מאותן עבירות, ריצה הנאשם תקופת מאסר בין כותלי בית הכלא. בנוסף, לחובת הנאשם 4 הרשעות בתחום התעבורתי.

20. על יסוד מקבץ האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו - 24 שעות.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך 3 שנים עבירת סיוע להפקרה או סיוע לסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שיופעל במידה והנאשם יבצע עבירה של סיוע למעשה פזיזות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או החזקת נכס החשוד כגנוב ויורשע בגינם.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 4 שנים בפועל ושנה אחת על תנאי מתום מאסרו בגין תיק זה.

ה. בשים לב למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, אני נמנע מהטלת קנס כספי.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 19.1.2014 שעה 08:00 בבית המעצר קישון.

זכות ערעור לביהמ"ש העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' שבט תשע"ד, 05 ינואר 2014 במעמד הצדדים.